

κρατορική χλαμύδα, παράγγειλε να του φτιάξουν ένα θρόνο και, όταν έθγαινε περιπατο, έθαζε πληρωμένους κήυκες να είδοποιούν τον κόσμο να παραμερίση για να περαση ο αυτοκράτωρ!... Με δυό λόγια, οι κάτοικοι της Κύπρου βρήκανε πρώτης τάξεως θέμα διασκεδάσεως!..

Σιγά-σιγά, όμως, ο Βιντάλ άρχισε να νοσταλγή την πατρίδα του. Και μιά μέρα έφυγε ραφνικά για την Προθηγκία, αφήνοντας στην Κύπρο την σύζυγό του και... αυτοκράτειρα του Βυζαντίου. Και από τότε δεν ξανάγινε λόγος για την Έλληνίδα αυτή, της οποίας ούτε το όνομα δεν διεσώθη...

* * *

Ο Βιντάλ, όμως, δεν ήταν από τους ανθρώπους εκείνους που έπωφελούνται από την πείρα στη ζωή. Μόλις ξαναγύρισε στην πατρίδα του, άρχισε και πάλι τις παληές του έρωτικές τρέλλες. Κανένα πάθημα δεν μπορούσε να κάμη τον άνθρωπο αυτόν να λογικευθή. Λησμονώντας την περιπέτειά του με της Άζελαίδα, άρχισε και πάλι να την πολιορκή και να της στέλνη έρωτικά τραγούδια, πολλά από τα όποια θεωρούνται πραγματικά άριστουργήματα. Κ' η αλήθεια είνε ότι και ο Μπαρράλ, που δεν είχε πάρει ποτέ στα σοβαρά τον έξημμένο ποιητή, του επέτρεπε να έρωτοτροπή με την γυναίκα του, βέβαιος για την τιμότητα της Άζελαίδος.

Μιά μέρα, πέθανε ο εΐεργέτης του τροβαδούρου, ο κόμης της Τουλούζης. Ο Πιέρ Βιντάλ, τότε, για ν' αποδείξη την λύπη του, άφησε να μεγαλώσουν τα γένεια του και τα νύχια του, διέταξε τους υπηρέτες του να ξυρίσουν το κεφάλι τους και να κόψουν τ' αυτιά και την ουρά των άλλων του. Και έχρειάσθη να περάση από την Προθηγκία ο Άλφόνσος Β', βασιλεύς της Αριγώνος, για να επιβήλη στον ποιητή να έγκαταλείψη το έξωφρενικό αυτό πένθος.

Στο μεταξύ η Άζελαίς, μη μπορώντας πειά να υποφέρη άλλο τις έκκεντρικότητες και τις έρωτικές επιθέσεις του τροβαδούρου, τον διέταξε να έγκαταλείψη τον τόπο της. Ο τροβαδούρος μας άρχισε τότε να περιφέρεται έδω κι' εκεί στην μεσημερινή Γαλλία, σ' αναζήτησι καινούργιων περιπετειών. Στην Καρκασσόν γνωρίστηκε με μιά ώραιότητα δέσποινα, την Στεφανία ντε Πενωτιέ, η όποια έφερε, άγνωστο γιατί, και το όνομα Λύκαινα. Ο Βιντάλ την έρωτεύθηκε από την πρώτη στιγμή που την είδε και, για να της γίνη άρεστός, προσέθεσε ένα λύκο στο οικόσημό του και κυκλοφορούσε μ' ένα τομάρι λύκου στις πλάτες!... Οι νωρικοί της περιφέρειας, οι όποιοι δεν συμπαθούσαν διόλου τον έρωτικό ποιητή, απέφασσαν να του παίξουν ένα άσχημο παιγνίδι: τον παραφύλαξαν μιά νύχτα σ' ένα σκοτεινό δρόμο, προσποιήθηκαν ότι τον εξέλαβαν για πραγματικό λύκο και έβαλαν τα σκυλιά τους να χυμήσουν καταπάνω του! Και σαν να μη του έφθανε η επίθεση των έσσυγριωμένων σκυλιών, ο άτυχής ποιητής έδέχθη κι' ένα άγριο ξυλοκόπημα εκ μέρους των χωρικών. Και χρειάστηκε να μείνη στο κρεβάτι δυό μήνες, για να κλείσουν η πληγές του!...

Αυτή ήταν η τελευταία περιπέτεια του Βιντάλ.

"Υστερ' από το πάθημά του αυτό, ο τροβαδούρος μας συνετίσθη. Έπαψε πειά να ένογλη τις γυναίκες. Απεσύσθη στην αύλη του Άλφόνσου Β', βασιλέως της Αριγώνος, κι' εκεί πέθανε, σε βαθύ γήρα, στα 1200. ο φαντασιόκοπος ποιητής, ο όποιος πίστεψε κάποτε με τα σωστά του ότι ήταν αυτοκράτωρ του Βυζαντίου!...

ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΚΑ

ΤΙ ΦΑΝΕΡΩΝΟΥΝ ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Τα μεγάλα και άμυδαλωτά μάτια προδίδουν, ως επί το πλείστον, έξοχο πνεύμα και άγαθό χαρακτήρα.

* * *

Τα μικρά, ζωηρά και λάμποντα μάτια φανερώνουν πνεύμα ζωηρό και χαρακτήρα επιπόλαιο και πεισματάρη.

* * *

Τα μεγάλα στρογγυλά μάτια μαρτυρούν μέτριο πνεύμα και φιλήδονη ιδιοσυγκρασία.

* * *

Τα γαλανά μάτια μαρτυρούν συμπαθητική ψυχή και έμπιστο χαρακτήρα.

* * *

Τα μαύρα και λαμπερά μάτια φανερώνουν ζωηρή φαντασία και μεγάλη δραστηριότητα.

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΜΗΝ ΚΛΑΙΣ

Μην κλαίς αυτούς που σε στιγμές χαμού κι' άνημπορίας
Άνοιγουν διάπλατα πανιά γι' άλλη ζωή περίσσια.
Αυτούς τους κλαίει το σούρουπο θλιμμένος ο βορρηάς
"Όταν γλυστράη στενάζοντας μέσ' απ' τα κυπαρίσσια...

Να κλαίς μονάχα που ζητούν κι' ώϊμένα! δεν μπορούνε
Σε ξένου κόσμου ξωτικά άκρογιάλια ν' αρμενίσουν,
Μόνο να κλαίς στα χείλη τους που πικρογέλια άνθουνε
Κι' όσου κι' αν θέλουν, δεν μπορούν ποτέ τους να δακρύσουν!
Λ. Ο. Ν.

ΓΑΛΗΝΗ

Μοιάζει μαθι γυαλι ο γιαλός
καθώς τόσο πολύ άπαλός
τόσο στρωτός κι' άτάραχος άπλώνεται ως τα μακρη,
κι' ως μήτε βράχος για άσκημιά
μητέ νησι, μητέ καμμιά
ζαρωματιά δεν φαίνεται ως του πελάου την άκρη

Κάλμα μπουνάτσα απ' το πρωί
μητ' ένός μπάτη μιά πνοή
μητ' ένα χάιδεμα μιανού περαστικού ζεφύρου
κοιμάται η πλάση όλη γλυκά
κι' άντηχεί γύρω ρυθμικά
τραγουδι ώραίο κι' άργό! Παντού η σιγαλιά του άπειρου.

Μακρυά μονάχα έχει φανή
μιά πάσαρα μ' άσπρο πανί
μόνο σημάδι μέσ' τ' άχνό κι' άτέλειωτο κανάλι
που μιά πρὸς άνοιχτά μεριά
την πάν και μιά πρὸς τη στεριά
τά ρέμματα του μπουγαζιού την ξαναφέρνουν πάλι

Κι' εγώ που άγνάτια την θωρῶ
πόσο, μα πόσο λαχταρῶ
καθώς τραντάζει με τα μπλε κι' άσπρα της παραπέτσια
νάταν κ' η μαύρη μου καρδιά
ν' αρμένιζε σε μιά φαρδειά
μέσα σε μιάν άπέραντη κι' ώραία γαλήνη τέτοια.

Ν. ΠΡΕΤΟΥΝΤΑΡΙΟΣ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

Λάμπουν άπόψε τα ματάκια σου
σαν άστρα στον αιθέρα,
Παίζουν άπόψε τα χειλάκια σου
σαν ρόδα στον άέρα.

Στόλισες μ' άνθη τα μαλλάκια σου
κι' έγειρες στην ποδιά μου,
Κ' είπα —ροδόλαμπη η άνοιξις—
είνε στην άγκαλιά μου!...

Γ. Ν. ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Έπίλογος μιάς μέρας όλοφώτιστης
η δύσι έχει ξεχάσει στα φτερά της
πριν τα διπλώση —κάποια σαν άνέλπιστη
χαρά— και κάποια πνοή του ό μοσκομπάτης

Με ρόζ, η αύγη, λουλούδια, πρώτη πρόβαλε
όλόχαρη· πιό άργά ο μεσημεριάτης
μ' όλόφλογα, άνοιχτά άλικά γαρύφαλλα
καρφώθηκε στη φλογερή καρδιά της

Κι' επίλογος της μέρας της αξέχαστης.
σκιές, άύλες μορφές, μέσ' στα όνειρά της!
η θύμησες γαλάζιες πεταλούδισαν
στ' άστρόφωτο να πνίξουν τα δεινά της.

ΠΑΟΛΑ ΣΕΤΣΙ